

være for Lønarbejderne, men Loven indeholder ingen Bestemmelse om, at enhver Lønarbejder skal være Medlem. Fagforeningerne har imidlertid — og det synes jeg, tjener til deres Ros; jeg har ogsaa altid fremhævet det som en god Ting — i Virkeligheden gjort denne Forsikring til en tvungen Forsikring for alle Fagforeningernes Medlemmer, ud fra den meget rigtige Betragtning, at ellers risikerer man let, at de bedst stillede Lønarbejdere siger: Hvorfor skal vi betale Præmie, vi, som har mindst Udsigt til at blive arbejdsløse, og som, hvis vi skulde blive det, bedst kan klare Stillingen? Det er noget, enhver kender, og navnlig kender Arbejderne det, at under vanskelige Tider begynder Afskedigelserne ved den Ende, hvor Lønnen er lavest, og blandt dem, der ikke har været knyttede til Virksomheden som faste Arbejdere. Som Følge deraf har Fagforeningerne meget rigtigt bestemt: alle Lønarbejdere skal, naar de vil være Medlemmer af vor Fagforening, betale Præmie, lige saa godt den Arbejder, der har den store Løn og maaske kun er lidt eller meget sjældent udsat for at blive arbejdsløs, som den, der har mindre Fortjeneste, men meget større Udsigt til at blive arbejdsløs. Arbejderne kan derfor ikke være mod Forsikringsprincippet af den Grund, at det indfører Tvang for alle. Jeg ved i det hele taget ikke, hvorfor man fra Arbejdernes Side her i Landet er mod Forsikringsprincippet. Som bekendt gik Socialdemokraterne i Sverige med til Gennemførelse af Folkepensioneringen. I saa Henseende behøver jeg ikke at fremføre nogen Dokumentation, for det er bekendt for alle, at ikke mindst Branting, den senere Finansminister, medvirkede til at gennemføre Folkepensioneringsloven, som nu har virket i snart 3 Aar i Sverige.

Jeg skal ikke komme dybere ind paa Lovforslagets Enkeltheder eller paa Princippet. Det er saa kendt for enhver, hvordan min Stilling og hvordan Kommissionsflertallets Stilling til Sagen er. Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne (Borgbjerg) sagde i sin Indledning, at naar Lovforslaget fremkom, var det, for at man under Valgkampagnen kunde faa at se Partiernes Stilling ogsaa til dette store sociale Spørgsmaal. Jeg er nu ikke sikker paa, at det bliver saa let at faa fat paa Partiernes Stilling som saadanne. Det kan være, at de socialdemokratiske Rigsdagsmænd har bundet sig til det foreliggende Lovforslag, til

dette Princip, at man skal gøre en Undertagelse for Invaliditetens Vedkommende: for den skal Understøttelsesprincippet gælde, medens man paa andre Omraader holder paa Forsikringsprincippet. Jeg har dog ogsaa her i Landet mødt Socialdemokrater, der har erkendt, at ogsaa for Invaliditetens Vedkommende var Forsikringsprincippet at foretrække for Understøttelsesprincippet. At der hos det radikale Parti raader forskellige Opfattelser, fremgaar af, at medens det radikale Partis Program af 1905 indeholdt en udtrykkelig Udtalelse om, at man skulde have en Forsikring mod Følgerne af Arbejdsinvaliditet, har et Medlem af det radikale Parti, der sad i Kommissionen, sluttet sig til Understøttelsesprincippet, saa allerede dermed er det givet, at der ej heller indenfor det radikale Parti er Enighed om, hvorvidt Princippet skal være Understøttelse eller Forsikring. Det er jo heller ikke ukendt, at der indenfor Venstre er forskellige Opfattelser af Spørgsmaalet om, hvorvidt man bør have Forsikring eller Forsørgelse, for saa vidt angaar Invaliditeten. Jeg har ikke blot en Følelse af, men Forvisning om, at indenfor Venstre baade paa Rigsdagen og ude i Befolkningen er der et stort Flertal, der foretrækker Forsikringsprincippet for Understøttelsesprincippet paa dette Omraade. Ogsaa indenfor Venstre er der dog dem, der mener, at man enten bør forsøge, som det ogsaa fremgaar af Betænkningen, Indførelse af en frivillig Invaliditetsforsikring, en Adgang til egen Forsikring med offentlig Tilskud, eller, som det fremgaar af det Forslag, hvortil et Medlem af Venstre, nemlig Ravn, var Medforslagsstiller, holde sig til Understøttelsesprincippet. At man under en Valgkampagne skulde kunne faa slaaet fast, at saadan og saadan er Partiernes Stilling, tvivler jeg noget paa. Det er imidlertid for mig et underordnet Spørgsmaal, hvad det maaske ikke er for Forslagsstillerne.

For mig drejer det sig, ogsaa under Valgkampagnen, hvis vi under den skulde komme ind derpaa — hvad jeg ikke har noget imod — om, hvorvidt man vil have Understøttelse eller Rettigheder, om man vil sige til de paagældende: Hvis I er trængende og har mistet Arbejdsevnen — i hvert Fald i saa stor Udstrækning, at der kun er en Trediedel tilbage —, kan I faa Understøttelse, der bestemmes af Kommunerne, men hvoraf Staten tager en Part, eller om man skal indføre det samme Princip, som gælder ved Arbejdsløsheds-